

Kutas József A KÖNYVLEVES

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember és a felesége. Három fiuk született, fölnevelték szépen mind a hármat legjobb tudásuk szerint. Amikor a legidősebb felcseperedett, és már nem féltették a nagyvilágtól, összedugták a fejüket, és úgy határoztak, lesz, ami lesz, középiskolába küldik, hadd legyen tanultabb ember a szüleinél.

– Isten neki, fakereszt, ha eltörik, úgyse lesz – szólt a szegény ember, és befizette a gyerek ebédjét előre. Tankönyvre nem kellett költeni, mert azt három gyerek után ingyen biztosította számukra az állam.

– Menj, fiam, jó utat, amerre sár nincs – búcsúztak tőle, és a legidősebb fiú az első verőfényes szeptemberi napot a tornyos-kupolás iskolaépületben kezdte.

Elemózsiát nem csomagolt az anyja, mondván, az ebédet elrendezték, reggelire valót visz magával, és este már otthon vacsorál.

A fiú megismerkedett társaival és osztályfőnöknőjével, Márta asszonnyal, aki kiugró állával és kampós orrával nem nyerte el tetszését, ám szülei szófogadásra nevelték, így csöndesen hallgatta egészen délig, amikor mehettek ebédelni.

a megígért ebéd

Ideje volt, mert a fiú gyomra erősen korgott. A hatalmas teremben meglepő látvány fogadta őket: az összetolt asztalokon felhalmozott könyvtornyok között keskeny, félhomályos folyosók nyíltak, amelyek mélyén fűrgé emberek futkostak föl és alá. A fiú már nagyon éhes volt, odafordult hát egyikükhöz, mi lesz a megígért ebéddel. A köpenyes férfi elhessegette. Így járt a másodikkal, a harmadikkal is. Végtére már zöldet-vereset látott az éhségtől. Nem tehetett mást, lehuppant a sarokban egy székre, előhúzta a tarisznyáját, kihalászta belőle édesapja kisbográcsát. Itt senki se zavarta.

Felnyúlt, leemelt egy könyvet, amelynek borítóján borzasztó erős király lovas szobra díszelgett, és nekilátott összeaprítani, bele a bográcsba. Kanálával összekavargatta, a csapból vizet öntött rá, lögybölte, dajkálta, kóstolgatta. Kisvártatva észrevette, hogy Márta asszony figyelemmel kíséri munkáját. Ezen felbuzdulva szorgoskodott tovább. Nyelvével csettintett, és leemelt még egy kötetet. Ezúttal egy hullámvonalasra esett a választása. Szabályosan szelt, szeletelt, és kóstolgatott.

– Na, milyen? – kérdezte Márta asszony.

A fiú nem kapkodta el a választ.

– Mindjárt jó lesz. Ha egy csipet sót tehetnék bele... – felelte, és beleaprította a harmadik könyvet is.

– Van nálam só, sózd meg rendesen!

A fiú szót fogadott. A terem közben megtelt fáradtan őgyelgő gyerekcsoportokkal, akik úgy kerülgették a könyves asztalokat, mint róka a baromfiólat.

– Na, milyen? – érdeklődött újra az osztályfőnök, és a fiú, bár kopogott a szeme, de emlékezett szülei intő szavaira, hogy mindig engedelmessédjén, így válaszolt:

– Egészen jó. – És magában hozzátette: – Hozz egy kanalat magadnak is, öreganyám!

2015 szeptemberében volt iskola, ahol a tanév kezdetekor az ebédlőben osztották a tankönyveket, s helyszűkére hivatkozva az első héten nem ebédelhettek a diákok. (a szerk.)

